

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB17 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB17 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 107.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb17-txt-shoot-n64.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB17:64

#

Om mig selv.

Forunderligt nok. Tungsindig som jeg var, da jeg begyndte som Forf. i en vis Forstand 100 Aar ældre end de Ældste iblandt os; en Poeniterende; en usigelig Ulykkelig; veemodig sympathetisk stemt især mod den menige Mand – mig bevidst som intellectuel Størrelse og mig min Overlegenhed bevidst, var det saa langt som muligt fra, at mit uheldige Ydre, mine tynde Ben o: s: v: forstyrrede mig, tvertimod det tilfredsstillede mig ironisk dette mit Incognito. Jeg forstod at jeg væsentligen havde min intellectuelle Opgave og mit Forhold til Dem, der da paa nogen Maade kunde gjøre Fordring paa Intellectualitet. Den menige Mand tilfredsstillede det mig at leve med deels som Hvile, deels fordi jeg syntes det var en Forsonlighedens Opgave.

Men see, da skulde Borgerclassen og den Menigemand o: s: v: efter Bladets Ordre til at dømme mig, nærmere min Paaklædning. Og for den menige Mand, for alle Dem, som saadan ere Ingenting, især naar de leve i Hovedstaden er Paaklædningen det alvorligste Anliggende. Den menige Mand taaler bedre et Angreb paa hans Charakter end paa hans Klædedragt. Den menige Mand forstaaer meget godt, at han jo ikke er noget Mærkeligt, at altsaa hvad han skal gjælde for omtrent beroer paa, hvorledes han seer ud; derfor er Paaklædningen ham det allervigtigste – og derfor var det Angreb, der i en anden Sphære betydede mindst, her det allerfarligste.

Men forunderligt dog med Hensyn til Begreberne. Æsthetisk rigtig er Det det Comiske, at En, der fE har tynde Been vil skjule det, ved udstoppede Lægge og Deslige. Men da Pøbelagtigheden kom til at dømme, da blev Det det Comiske, at En ikke vil gjøre sig Umage for at skjule det. Dette kaldtes Ironie – og jeg troede dog jeg vidste hvad Ironie var.

Men Ulykken var, at hele Landet var løbet vild i hvad Ironie er, at Pøbelagtigheden aldeles havde vendt Alt om. Derfor maatte der handles.

Og sandt er det, Goldschmidt var en uhyre Magt i Spidsen for *Corsaren* – nu er han Ingenting. Og vist er det, det var Cujonerie, at Alt taug. Og ikke mindre vist er det, at det er et lumpent Forræderie, de Anseete begik imod mig, ved at lade mig blive staaende, og tie. Privat har baade Heiberg og Ploug og Hage (den Gang Redakteur af *Folkebladet*) og Andre takket mig. Ja, det ligner ogsaa Noget for Chefen i Literaturen og Redakteurerne, der egl. vare Dem, der skulde handle, saa privat at takke.

